

Cím:	IV/118-2/2016
Dátum:	2016. márc. 02.
Oldal:	4
Ellátás:	

Alkotmánybíróság

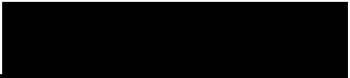
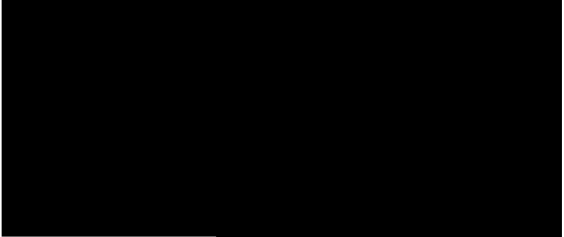
Budapest,

Pf. 773.

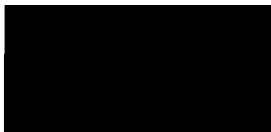
1535

Kovács István

felperes

Képviseli:

alkotmányjogi panasz kiegészítése

 Zrt.

alperes

ellen kártérítés tárgyában a Kúria
Pfv.VI.21.353/2014/9. számú
határozatával szemben kezdeményezett
IV/118-1/2016 számú eljárásban.

Beadva 4 példányban

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Kovács István Attila

indítványozó

képviselőként

az

Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (továbbiakban Abtv.) 55.§ (3) bekezdése alapján a Kúria Pfv.VI.21.353/2014/9. számú ítéletével szemben kezdeményezett IV/118-1/2016 számú eljárásban az alábbi

alkotmányjogi panasz kiegészítést

terjesztem elő.

Kovács István Attila a IV/118-1/2016 számú alkotmánybírósági ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványomban szereplő személyes adatai nyilvánosságra hozatalához hozzájárul.

A Tisztelt Alkotmánybíróság felhívására az Abtv. 55.§ (3) bekezdése alapján alkotmányjogi szemponti indoklás tekintetében a fenti ügyszámon folyamatos eljárásban előterjesztett alkotmányjogi panaszt az alábbiak szerint kiegészítem:

A Kúria Pfv.VI.21.353/2014/9. számú határozatának indoklásában azt rögzítette, hogy „Az egyezségkötésben részt nem vevő hitelezőkre [...] az egyezség csak a jogerős bírósági jóváhagyást követően hat ki.” illetőleg, hogy „A csődegyezség hatálya nem hat ki [...] dologi kötelezettekre”.

Indítványozó álláspontja szerint a Kúria fenti megállapításai meghaladják a jogértelmezés korlátait, és a törvény rendelkezéseihez képest olyan megszorító értelmezést takar, amely a tulajdonképpen jogalkotási tevékenységet jelent és amely Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét eredményezi, illetőleg jogértelmezés nem áll összhangban alkotmányos jogok tartalmával.

Egyezség hatálya

A Cstv. 20. § (1) bekezdése szerint az egyezség az egyes hitelezői osztályok többségének szavazatával jön létre.

Cstv. 20.§ (1), „Egyezség akkor köthető, ha az adós az egyezséghez a 18. § (4)-(5) bekezdése szerint szavazati joggal rendelkező hitelezőktől - a biztosított és a nem biztosított hitelezői osztályokban egyaránt - a szavazatok többségét külön-külön megkapta.”

A Cstv. 20. § (2) bekezdése rögzíti, hogy a csődegyezség az azt nem támogató hitelezőkre is kiterjed:

Cstv 20.§ (2) „A megkötött egyezség azokra az egyezségkötésre jogosult hitelezőkre is kiterjed, akik az egyezséghez nem járultak hozzá, vagy szabályszerű értesítésük ellenére az egyezség megkötésében nem vettek részt, továbbá kiterjed azon hitelezőkre is, amelyek vitatott követelésére tekintettel a bíróság a 12. § (5) bekezdésében tartalék képzését rendelte el (kényszeregyezség). Az egyezség azonban az említett hitelezőkre vonatkozóan nem állapíthat meg kedvezőtlenebb feltételeket, mint amelyeket az egyezséghez hozzájáruló hitelezőkre az adott hitelezői osztályban, továbbá a 12. § (2) bekezdés bc)-bd) pontja szerinti hitelezői körben megállapított. „

A Cstv. 21/A.§ (3) bekezdése rögzíti a csődegyezség jóváhagyásának feltételeit:

Cstv. 21/A.§ (3) „Ha az egyezség megfelel a jogszabályokban foglaltaknak, a bíróság végzéssel azt jóváhagyja, és a csődeljárást befejezetté nyilvánítja.”

A Cstv. 21/B.§ szakasza alapján a jogalkotó kifejezetten külön esetként kezeli a létrejött, de nem megfelelő egyezség esetét:

Cstv. 21/B. § „Ha az egyezség nem jött létre, vagy az nem felel meg a törvényben foglaltaknak, a bíróság a csődeljárást megszünteti, ezt követően a III. fejezet szerinti felszámolási eljárásban az adós fizetéseképtelenségét hivatalból állapítja meg [27. § (2) bekezdés e) pont], és elrendeli az adós felszámolását.”

A Cstv. akkor hatályos rendelkezései nem tartalmaztak egyéb rendelkezést a csődegyezség hatálya tekintetében, illetőleg arra nézve, hogy az egyezséget nem támogató hitelezők felé a hatály eltérő időpontban állna be.

Indítványozó kiemeli, hogy a Cstv. 21/B.§ szakasza kifejezetten a már megkötött egyezség vizsgálatát rögzíti.

Fentiekre tekintettel a Kúria azon megállapítása, hogy „Az egyezségkötésben részt nem vevő hitelezőkre [...] az egyezség csak a jogerős bírósági jóváhagyást követően hat ki.” semmilyen jogszabályi alappal nem rendelkezett, sőt kifejezetten ettől ellentétes rendelkezést tartalmazott a Cstv. 20.§ (1) bekezdése, amely a szavak általános elfogadott értelme szerint a szavazás eredményétől tette függővé a csődegyezség létrejöttét.

A Kúria döntésében rögzített hatály bekövetkezésének időpontját érintő jogértelmezés tehát a törvényben foglaltakat szűkítő jogértelmezés.

Az indítványozó rögzíti, hogy perben az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) és a nyújtott óvadékra a Ptk. 271/A.§ szakasza alapján a zálogjog rendelkezései, voltak irányadóak.

Ptk. 271/A. § „Az óvadékra egyebekben - a 254. § (2) bekezdésében foglaltak kivételével - a zálogjogra vonatkozó közös szabályokat kell megfelelően alkalmazni.”

A Ptk. 251. § (3) bekezdése szerint zálogjog mellékkötelezettség, amelyhez kapcsolódó felelősség a biztosítani kívánt kötelezettséghez igazodik:

Ptk. 251.§ (3) „A zálogtárggyal való felelősség terjedelme ahhoz a követeléshez igazodik, amelynek biztosítására a zálogtárgy szolgál. Kiterjed a kamatokra, a követelés és a zálogjog érvényesítésének költségeire, továbbá a zálogtárgyra fordított szükséges költségekre is.”

A Ptk. 259. § (1) bekezdése rögzíti a zálogkötelezett főkötelezettel szembeni megtérítési igényét:

Ptk. 259. § (1) „Ha a zálogtárgy tulajdonosa, valamint a követelés kötelezettje (személyes kötelezett) különböző személy és a jogosult a zálogtárgyból kielégítést kapott, a zálogjog megszűnik, a követelés pedig egyéb biztosítékaival együtt a kielégítés erejéig a tulajdonosra száll át”.

Fentiekre tekintettel a hatályos jogszabályok alapján indítványozó kötelezettsége nem lehetett terheesebb, mint a főkötelezetté. A járulékoság elve a polgári jog általános elvének tekinthető, mely szerint a mellékkötelezettség osztja a főkötelezettség sorság.

Kiemelni szükséges, hogy fenti rendelkezések tekinthetők általános szabálynak, ehhez képest csupán különös szabály eredményezhet eltérést.

A Cstv. jelen ügyben alkalmazandó rendelkezései semmilyen útmutatást nem adnak arra nézve, hogy a főkötelezett csődeljárása a mellékkötelezettek miképpen hat ki. Kifejezett speciális

rendelkezés hiányában tehát az általános rendelkezéseket szükséges irányadónak tekinteni, a Kúria döntése azonban ezt figyelmen kívül hagyta.

A Kúria döntésében rögzített dologi kötelezettekre kiterjedő hatály kizárása tehát a törvényben foglaltakat szűkítő jogértelmezés.

Tulajdonhoz való jog sérelme

A Kúria jogértelmezése indítványozó tulajdonhoz való jogának sérelmét valósította meg.

Tulajdonhoz való jog deklarálására Emberi Jogok Európai Egyezményéhez csatolt, 1952. március 20.-án aláírt első kiegészítő jegyzőkönyvben került sor. Ennek 1. cikke szerint:

„Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik. Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnék a javaknak a köz érdekében történő használatának szabályozása, illetőleg adók, más közterhek vagy pénzbírságok megfizetésének biztosítása céljából ”

Az Európai Unió Alapjogi Chartája 17. cikke szerint „(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökül hagyja. Tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel, valamint az ezáltal elszenvedett veszteségekért kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett történik. A tulajdon használatát, az általános érdek által szükségessé tett mértékben, törvénnyel lehet szabályozni.”

Az Európai Unió Alapjogi Chartája 52. cikkének 3) bekezdése alapján „Amennyiben e Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokkal, amelyek az említett egyezményben szerepelnek. Ez a rendelkezés nem akadályozza meg azt, hogy az Unió joga kiterjedtebb védelmet nyújtson.”

A strasbourgi bíróság gyakorlat alapján a „tulajdon” fogalma nem korlátozódik a fizikai tárgyakra, így a kiegészítő jegyzőkönyv alapján meghatározott vagyoni értékkel bíró előnyök, illetve jogok is tulajdonnak minősülhetnek (strasbourgi Bíróságnak a Gasus Dossier-esetben hozott ítéletét (Gasus Dossier- und Fördertechnik GmbH v. Hollandia, a Bíróság 1995. február 23-i ítélete).

Ennek megfelelően a Bíróság a „tulajdon” fogalma alá vonta például a halászati, (Banér v. Svédország, a Bizottság 1989. március 9-i döntése) illetve vadászati jogokat (Chassagnou és mások v. Franciaország, a Bíróság 1994. április 29-i ítélete), a részvényt (Bramelid és Malmström v. Svédország, a Bizottság 1982. október 12-i döntése) a peresíthető követeléseket (Bramelid és Malmström v. Svédország, a Bizottság 1982. október 12-i döntése) a szabadalmat (Smith Kline and French Laboratories v. Hollandia, a Bizottság 1990. október 4-i döntése), a goodwillt, (Van Marle és mások v. Hollandia, a Bíróság 1986. június 3-i ítélete) az elvi építési engedélyt (Pine Valley Developments Ltd és mások v. Írország, a Bíróság 1991. november 29-i ítélete), a csereingatlan követelésére való jogosultságot (Broniowski v. Lengyelország, a Bíróság 2004. június 22-i ítélete) a kártérítési követeléseket, (Broniowski v. Lengyelország, a Bíróság 2004. június 22-i ítélete.), hasonlóképpen a az alkoholos italok árusításához szükséges engedély a kiegészítő jegyzőkönyv értelmében vett „tulajdonnak” minősül (Tre Traktörer Aktiebolag v. Svédország, a Bíróság 1989. július 7-i ítélete).

Jelen esetben indítványozónak kártérítési igénye áll fenn alperessel szemben, illetőleg megtérítési igénye állt fenn a főkötelezettel szemben, az alperesnek óvadékként átadott tulajdonában álló értékpapírok tulajdonjogának elvesztése következtében.

A Kúria jogértelmezése indítványozó megtérítési illetőleg kártérítési igényének érvényesíthetőségét kizárta illetőleg csorbította. A Kúria jogértelmezése a csődegyezség hatályának időpontja tekintetében kizárta azt, hogy indítványozó a főkötelezettel szembeni igényét teljes egészében érvényesíthesse, hiszen indítványozó jogutódlására a csak a csődegyezség megkötését követően került sor. Ennek megfelelően míg indítványozó dologi kötelezettként a teljes követelés erejéig felelt, megtérítési igénye azonban már csak a jogutódlását megelőzően létrejött csődegyezség alapján csökkent mértékben volt érvényesíthető a főkötelezettel szemben. A csődegyezség során indítványozó megtérítési igénye folytán szavazni nem tudott, hiszen a csődegyezségi tárgyalásra jogutódlását megelőzően került sor. A Kúria törvény szövegéhez képest megszorító jogértelmezése egyúttal kizárta azt, hogy indítványozó megtérítési igényének sérelme tekintetében kártérítési igényt érvényesítsen.

Az Alkotmánybíróság 3009/2012. (VI. 21.) AB határozatában (Indokolás [50]–[51]) az alábbiakat rögzítette: „A tulajdonhoz való jog [...] alapvető jog. Az alkotmányi tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat. [...] A tulajdon 'elvonása' alkotmányjogi értelemben nem feltétlenül a polgári jogi tulajdonjog elvesztése [...]. Az Alkotmány szerinti tulajdonvédelem köre tehát nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével; azaz sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványaival, sem pedig negatív és abszolút jogként való meghatározásával. Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkor (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni.” (ABH 1993, 373, 379–380.)

Indítványozó kiemeli, hogy az óvadék, mint a tulajdonjogot korlátozó jog a tulajdon olyan korlátozásának, illetőleg olyan súlyos megterhelésének minősülnek az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján, amelyek – összhangban az Európai Emberi Jogi Bíróság gyakorlatával is - a kisajátításhoz hasonló védelmet követelnek meg. (3/2000. (II. 25.) AB hat. III. és 64/1993. (XII. 22.) AB hat. IV. IV. 3. pontja)

Fentiekre tekintettel a panasszal támadott döntés indítványozó Ptk. 259. § (1) bekezdése valamint Ptk 339. § (1) bekezdése szerinti megtérítési és kártérítési igényét, amely a tulajdonában állt óvadékként elhelyezett értékpapírok elvonásának ellenértéke, mint indítványozó tulajdonát képező jogokat csorbította illetőleg elvonta, amely indítványozó Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tulajdonhoz való jogának sérelmét valósítja meg.

Hasonlóképpen a tulajdonhoz való jog sérelmét valósítja meg a Kúria azon jogértelmezése, hogy a csődegyezség hatálya dologi kötelezettre nem terjed ki. A dologi kötelezett – óvadéki, vagy jelzálogkötelezett - arra vállal kötelezettséget, abban korlátozza szerződéssel saját tulajdonjogát, hogy abból a hitelező más hitelező megelőzően kielégítést kereshet a főkötelezettel szemben fennálló követelése erejéig. A dologi kötelezett felelőssége a főkötelezettel szembeni követeléshez kapcsolódik, annál nem lehet terheesebb. A mellékkötelezettség jellegből fakad az is, hogy a dologi kötelezettségvállalás önállóan nem létezhet az csak a főkötelezettséggel együttesen, annak függvényében létezik. A Kúria jogértelmezése folytán azonban a dologi kötelezett kötelezettségét függetleníti a főkötelezettel szembeni követeléstől, azaz a jelzálog, illetőleg óvadéki kötelezett helyzetét terheesebbé teszi a főkötelezett helyzetéhez képest.

A csődegyezség tartalmát tekintve a hitelező és a főkötelezett között létrejött kötelmet módosító megállapodás, függetlenül annak keletkezési körülményeire. Ilyen megállapodás egyéb esetben egyértelműen kihat a mellékkötelezettek helytállási kötelezettségére a törvény erejénél fogva. Ez alól kivételt a Csődtörvény sem fogalmaz meg. Ugyanakkor a Kúria jogértelmezésében, mindenfajta érdemi indoklás és levezetés nélkül, arra a megállapításra jutott, hogy ezen általános rendelkezések a csődegyezség esetében nem alkalmazhatóak, a csődegyezség hatálya dologi

kötelezettek nem terjed ki. A döntés tehát a dologi kötelezettek tulajdonhoz való jogát sérti, hiszen tulajdonjoguk olyan mértékű elvonását illetőleg megterhelését eredményezi, amelyre kötelezettségvállalásuk sem nyilatkozatuk sem törvény rendelkezései alapján nem terjedt ki.

Fentiekre tekintettel a panasszal támadott döntés indítványozó, mint mellékötelezett tulajdonjogát terhelő jogot a főkötelezett kötelezettségétől függetleníti, a főkötelezettet megillető kifogás és kedvezmény hatálya alá ilyen tárgyú törvényi rendelkezés hiányában kivonja, amely indítványozó Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tulajdonhoz való jogának sérelmét valósítja meg.

Tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog sérelme

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.,,

Indítványozó utal rá, hogy az Alkotmánybíróság korábbi döntései szerint egy eljárás tisztességességét mindig esetről esetre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével. Az Alkotmánybíróság átfogóan a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában foglalta össze a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jogból fakadó követelményeket.

Ugyan az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]} azonban az „Alaptörvény hatálybalépésével immáron az Alkotmánybíróság feladatai közé tartozik a bírói döntések alaptörvény-ellenességének vizsgálata is, amellyel egyidejűleg jelentkezik a tisztességes eljárás megkövetelte gyakorlati szempontok [...] meghatározásának igénye is” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [29]}.

Az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy „A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás.” {3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27]}”

Az Alkotmánybíróság erre alapítottn IV/01565/2014 számú határozata rögzíti továbbá, hogy „A fentiekben kifejtetteket összegezve az Alkotmánybíróság jellemzően akkor vizsgálhatja érdemben a bírói jogértelmezés hibájára alapított alkotmányjogi panaszt, ha az eljárt bíróság az előtte folyamatban volt, valamely Alaptörvényben biztosított jog szempontjából releváns ügynek az alaptörvényi érintettségére tekintet nélkül járt el, vagy az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával.”

Indítványozó fentiekhez kapcsolódóan az Alaptörvény 28. cikke szerint „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik”.

A Kúria döntésben azonban nem vette figyelembe, hogy indítványozó óvadéki kötelezettként tulajdonjogának elvonása esetén fennálló alkotmányos védelmet élvező megtérítési illetőleg kártérítési igényét sérti a jogszabályok indítványozó jogait megszorító értelmezése.

Egyenlő bánásmód, megkülönböztetés tilalma

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerint „A törvény előtt mindenki egyenlő”.

Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése szerint „Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

A Charta 21. cikk (1) bekezdése szerint „Tilos minden megkülönböztetés”. Azonosan tiltja a megkülönböztetést az Emberi Jogok Európai Egyezményének 14. cikke.

A Kúria sérelmezett döntése a csődeljárás hitelezőit megkülönbözteti, hiszen a hitelezők közösségén belül azok a hitelezők, akiknek követelését az adóstól független harmadik személy dologi kötelezettségvállalása biztosítja, függetleníti a csődegyezség eredményétől. Azon biztosított követeléssel rendelkező hitelezők követelése, amely hitelezők esetében a biztosítékot az adós vagyona terhére alapított dologi jog képezi, követelésüket csak a csődegyezséggel módosított tartalommal érvényesíthetik, hiszen az adóssal, mint dologi kötelezettel szemben is csupán a csődegyezség szerinti mértékben érvényesíthetnek igényt. Azok a hitelezők azonban, amelyek ugyan szintén biztosított követeléssel rendelkeznek, de a biztosíték tekintetében harmadik személy a dologi kötelezett, követelésüket a harmadik személy kötelezettel szemben mindenfajta korlátozás nélkül érvényesíthetik, így előnyösebb helyzetbe kerülnek a többi hitelezőhöz képest, a csődegyezség megkötése részükről tényleges áldozatvállalást nem jelent.

Megkülönbözteti továbbá a sérelmezett jogértelmezés azon dologi kötelezetteket, akik a kötelem főkötelezettjei és azokat, akik csupán mellékkötelezettek, méghozzá a mellékötelezettek hátrányára pusztán főkötelezetti minőségük hiányára tekintettel.

További megkülönböztetést jelent továbbá, hogy a Kúria jogértelmezése különbséget tesz az egyezség hatályának azt támogató hitelezők és az egyezséget nem támogató hitelezőkkel szemben történő bekövetkezése tekintetében. A Csődtörvény semmilyen rendelkezést nem tartalmaz a tekintetében, hogy a csődegyezséget nem támogató hitelezők esetében a kényszeregyezség eltérő időpontban következne be. Indítványozó szerint a Csődtörvény rendelkezései kifejezetten a hitelezők szavazatuktól független egyenlőségét rögzítette Cstv. 20.§ (2) bekezdésében mely szerint „egyezség azonban az említett hitelezőkre vonatkozóan nem állapíthat meg kedvezőtlenebb feltételeket, mint amelyeket az egyezséghez hozzájáruló hitelezőkre az adott hitelezői osztályban”. A Kúria jogértelmezése tehát olyan helyzet – támogatásuk megléte, vagy hiánya – alapján tett különbséget a hitelezők között, amely tekintetében a törvény kifejezetten a hitelezők egyenlőségét rögzítette. Ennek megfelelően az egyezséget támogató hitelezők hátrányosabb helyzetbe kerülnek az egyezséget nem támogató hitelezőkkel szemben, azaz pusztán nyilatkozatuk jellege folytán megkülönböztetésre kerülnek.

A 61/1992. (XI.20.) AB határozat rögzíti, hogy az egyenlőség követelménye illetőleg a megkülönböztetés tilalma, illetőleg az egyenlőség követelménye nemcsak emberi, illetve alapvető állampolgári jogokra irányadó, hanem e tilalom kiterjed az egész jogrendszerre.

A 21/1990. (X.4.) AB határozatban kifejtettek szerint a megkülönböztetés akkor nem alkotmányellenes, ha „kellő súlyú indoka van”. Jelen ügyben indokot a Kúria nem fogalmazott meg.

Indítványozó álláspontja szerint a Kúria panasszal támadott döntésében foglalt jogértelmezés, mely szerint csődegyezség hatálya nem terjed ki a dologi kötelezettekre, hátrányosan különbözteti meg azon hitelezőket, akik csak a főkötelezettől rendelkeznek biztosítékkal továbbá a mellékötelezetteket a főkötelezethez képest, amely az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdése sérelmét valósítja meg.

Indítványozó álláspontja szerint a Kúria panasszal támadott döntésében foglalt jogértelmezés, mely szerint csődegyezség hatálya más időpontban terjed ki azon hitelezőkre, akik a csődegyezséget nem támogatták hátrányosan megkülönböztetést eredményez, amely az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdése sérelmét valósítja meg.

VII. Indítvány

Indítványozó az Abtv. 27.§ alapján kéri, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.VI.21.353/2014/9. számú határozat alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, és a bírói döntést semmisítse meg, tekintettel arra, hogy a döntés az indítványozó Alaptörvény XIII. cikk (1), XXVIII. cikk (1), XV. cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt jogait, nevezetesen a tulajdonhoz való jogát, a tisztességes eljáráshoz való jogát, továbbá a törvény előtti egyenlőség követelményét és hátrányos megkülönböztetés tilalmát sérti.

Budapest, 2016. február 26.

Tisztelettel,

Kovács István Attila indítványozó képviseletében